

המערכת

צריך לעבור מדלת לדלת, בקסבה של גוש-דן ובסמטאות חיפה, בגבעות החול של באר-שבע, ובבונקרים של ירושלים – ולכבוש את הארץ! במבצע תפילין ומזוזה, בטהרת המשפחה וכשרות, בתורה תפילה וצדקה ובכל מבצעי הקודש – אשר כולם ללא יוצא מן הכלל חדורים במורשת הקרב של חיילי בית דוד: הנה זה מלך המשיח בא!

לחימה בשטח בנוי

"הגיע זמן גאולתכם".

התשובה היא פשוטה מאוד. יש להעתיק את אותם דפוסי לחימה, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות – לרתום אותם לטובת מלחמת בית דוד.

פעם הייתה מגמה של "לחימה בשטח בנוי". חב"ד הגיעה למקומות נידחים, וכדברי הקלישאה הידועה, עוד לפני "קוקה-קולה". שם, בלי שיהי אף אירגון שיפריע, או "שינוי" שתארגן הפגנות, בלי מערכות-בחירות ובלי כל הסביבה המעיקה, העמידו השלוחים חייל גדול להי ולתורתו. למרות כל הקשיים הטכניים שעמדו בפניהם (ועדיין עומדים בפניהם, אשר לכן "אשרי חלקם וגדול זכותם"), עם זאת, המלחמה עצמה הייתה די קלה. השמאלני הגדול ביותר הרגיש בנוח להכנס לבית-חב"ד במזרח הרחוק, או בלוס-אנג'לס, ושם להתוודע ליהדות. ועד ביאת משיח ימשיכו כל שלוחים אלה לעמוד על משמרתם.

אך היום – הלחימה עוברת במיוחד ל"שטח בנוי". לתוך הצפיפות הארץ-ישראלית, על מפלגותיה ועדותיה, מנהגיה ותיסבוכיה. כאן מתחוללת המערכה הגדולה, הברורה והגורלית שלפני הפצעת אור הגאולה.

ולחימה בשטח בנוי היא הרבה יותר קשה! הנה, החודש מציינים 34 שנים לשחרור ירושלים עיה"ק. ראה תוך איזה זמן קצר כבשו את חצי האי סיני, הגדול פי שלושה משטחה של כל מדינת ישראל (זו שלפני אוסלו), ולעומת זאת, כמה דם הקיזו כדי לכבוש את השטח הקטן של ירושלים המזרחית.

אך כמה שזה יהיה קשה, צריך לעבור מדלת לדלת, בקסבה של גוש-דן ובסמטאות חיפה, בגבעות החול של באר-שבע, ובבונקרים של ירושלים – ולכבוש את הארץ! במבצע תפילין ומזוזה, בטהרת המשפחה וכשרות, בתורה תפילה וצדקה ובכל מבצעי הקודש – אשר כולם ללא יוצא מן הכלל חדורים במורשת הקרב של חיילי בית דוד: הנה זה מלך המשיח בא!

"והיה כל הנשאר בציון וירושלים קדוש ייאמר לו".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אם אתם רוצים, אפשר לשיר את זה במנגינה של "אחד מי יודע". לשיר ולבכות. מרגמות בשדרות, יריות בכביש המנהרות, פיגועים ונסיגות, בגילה כיבוי אורות, שלושה במטבחון, לחץ מארצות הברית, אחת ממשלה, שאינה יודעת מה עושה ומרחפת בשמים ומפקירה את הארץ.

היה אפשר אולי להפליט גיחוך או חיוך מריח, אילולא "היה זה הטיפש שלי", כפתגם הרוסי הידוע. כלומר, אם לא היה, למשל, נסיון פיגוע שנגמר בנס בדרך בה כותב השורות עושה את דרכו יום-יום למקום עבודתו, עוד היה אפשר לחשוב שמדובר באיזו מלחמה שמתנהלת מעבר לערי החושך. אבל המלחמה נמצאת כאן מעבר לפינה. בכבישים רגילים ובמרכזי הערים הגדולות. ההבדל הוא שבשטחים כבר יש רכבים ממוגנים ומקלטים נקיים ומוכנים לקליטה – ובתוככי הקו-הירוק עדיין לא. אבל אל תפסלו את האפשרות הזאת מהר מדי.

וזה בעצם ההתפתחות המדאיגה של החודשים האחרונים. אם לפני האינתיפאדה האחרונה היה ניתן לומר במובן מסויים, כי "קווי 48", כלומר, הרצועה הדקה המכונה בצורה היתולית "מדינה", הייתה מחוץ לטווח האש – הרי כיום, כל הלחימה מתנהלת בשטח בנוי. כבר סבא, נתניה, כביש עפולה-חדרה, גילה, שדרות, היציאות מירושלים. ובכל אתר ואתר.

כל מדינה אחרת – וכבר היו מדינות אחרות שהיו במצב דומה – הייתה יודעת בדיוק מה לעשות. זה אמנם היה גורם ל"התלקחות", אבל התלקחות מהסוג ששורף קש – להבה ענקית לזמן קצרצר, ומיד אחר כך שקט דממה.

ומה בארץ ישראל? "הקלות על אוכלוסיה חפה מפשע", זה מה שמעניין את קברניטי (או קברני) המדינה. כן, כן, היינו צוחקים אילולא היה זה הטפש שלנו...

ומכיוון שמדור זה לא נטל על עצמו את תפקיד המייאש הלאומי, אלא משתדל להיות בקצה השני של הקשת – נשאלת השאלה: מה כל זה אומר לנו? מה אנו יכולים להפיק מכך, במסגרת תפקידנו כחסידי חב"ד, האמונים על עידוד העם והרמת רוחו בבשורה הטובה